

مرگ کاکلی

در دنج جای جنگل، مانند روز پیش ،
هر گوشه ای می آورد از صبحدم خبر .
وز خنده های تلخ دلش رنگ می برد
نیلوفر کبود که پیچیده با « مجر » .

مانند روز پیش هوا ایستاده سرد .
اندک نسیم اگر ندود ، ور دویده است ،
بر روی سنگ خارا مرده است کاکلی ،
چون نقشه ای که شبنم ، از او کشیده ست .

بیهوده مانده است از او چشم نیم باز ،
بیهوده تافته است در او نور چون به سنگ ،
با هر نوای خوش چو درنگی بکار داشت
اینک پس نواش تن آورده زو درنگ .

در مدفن نوازش از هوش رفته است ،
بعد از بسی زمان که همه بود گوش هوش
یاد نوای صبحش بر جای با هوا ،
می گیرد آن نوا را خاموشی ای بگوش .

نگرفته است آبی از آبی تکان ولیک
« مازو » ی پیر کرده سر از رخنه ای به در ،
مانند روز پیش ، یک ارام « میم رز »
پر برگ شاخه ایش به سنگی نهاده سر .

نیما یوشیج